

О. В. Синеокий,
канд. юрид. наук

УДК 347.78: 681.854 (430.3)

Феномен східнонімецького рекордингу

Уперше в науковій літературі викладено аналіз становлення та розвитку рекордингової системи Німецької Демократичної Республіки. Наведено соціально-комунікативну характеристику організації рекорд-лейбла «Amiga». Особливе місце в авторському підході відведено систематизації інформації з історії грамзапису східнонімецької рок-музики за часів соціалізму.

Ключові слова: Аміга, НДР, Східна Німеччина, рекорд-лейбл, рок-музика.

Кожний етап історичного розвитку формує своє специфічне середовище, свої умови функціонування й розвитку системи соціальної комунікації, одним з елементів якої є інститут рекордингу. Історія фонографічної комунікації є невід'ємною частиною нематеріальної культурної спадщини кожної країни. За цих умов постає питання про дослідження причин та умов становлення й розвитку рекордингових фірм у системі інститутів соціальної комунікації Східної Європи в другій половині ХХ ст. З огляду на те, що інститут грамзапису рок-музики завжди був і сьогодні залишається особливим комунікативним явищем, яке справляє суттєвий соціальний вплив на розвиток суспільства, зокрема при соціалізмі, саме в нових інформаційних умовах є *актуальною* розробка концепції східноєвропейського рекордингу, що потребує ґрунтовного вивчення минулого досвіду в цій сфері.

З небагатьох сучасних авторів, у чиїх публікаціях простежується інтерес до вивчення грамзапису в країнах Східної Європи, існують досить фундаментальні дослідження західних лейблів, виконані деякими зарубіжними (англомовними та німецькомовними) авторами. Перш за все такими, як: Дж. Бартон, Ф. Броутон, Б. Брюстер, П. Віке, Д. Гесмондхалг, А. Дістер, К. Краб, Л. Кремpton, Дж. Куртіс, К. Негус, Д. Пассман, Д. Різ, П. Форнатеїл, М. Хеннессі, Дж. Хопкінс, Н. Хорнбі, Дж. Шепперд, Д. Шугерман та ін.

Серед праць з історії грамзапису популярної музики в Східній Німеччині можна назвати дослідження, присвячені в основному національним особливостям музичного рекордингу. Перш за все – це роботи таких німецьких дослідників, як: Rainer Bratfisch, Mathias Brüll, Bernd Meyer-Rähnitz, Birgit Rauhut, Michael Rauhut та ін.

Усі вивчені матеріали послужили теоретичною та методологічною основою для написання статті, *предметом* якої є комунікативні умови

щодо становлення й розвитку рекордингової системи Німецької Демократичної Республіки. Це перше дослідження подібної спрямованості в Україні, його *мета* полягає у вивченні комунікативної ролі лейбла «Amiga» як складової частини загальної фонографічної структури Східної Німеччини.

«Deutsche Schallplatten Berlin» була єдиною офіційною звукозаписувальною компанією в Німецькій Демократичній Республіці, яка проіснувала аж до 1990 р. Широковідома торгова марка «Amiga» була звукозаписувальним лейблом поп-музики, що входила до структури головної східнонімецької компанії звукозапису. Найменування «Amiga», мабуть, походить від іспанського «друг» і може бути пов'язано з п'ятисотими іспанськими бійцями, які повинні отримати першу продукцію цих грамплатівок.

Першою компанією в післявоєнний час на території Східної Німеччини стала приватна «Lied Der Zeit GmbH», що була заснована 12 серпня 1946 р. німецьким актором і співаком-комуністом Ернстом Бушем з дозволу радянської військової адміністрації. У тому ж році були створені дочірні торгові марки компанії: «Amiga» – для легкої поп-музики і «Eterna» – для класичної і народної музики. У деяких інших джерелах зазначено, що звукозаписний лейбл «Amiga» як структурний підрозділ компанії «VEB Deutsche Schallplatten Berlin» був створений в травні 1947 р. [1]. Називається і більш точна дата створення «Amiga» як сублейбла «VEB Deutsche Schallplatten Berlin» – 3 лютого 1947 р. [2].

На початку 50-х рр. в Ернста Буша були серйозні конфлікти з владою через каталог фонограм, куди потрапляли твори, які не відповідали ідеологічно-культурній концепції НДР, а саме: джаз і американські народні пісні. Внаслідок засновник фірми виявився в чорному списку переслідуваних артистів, а сам лейбл – у руках держави.

Першого квітня 1953 р. лейбл був перейменований в «VEB Lied Der Zeit», а в 1954 р. був проданий східнонімецькому державному звукозапису «VEB Berlin», що перебував під контролем Міністерства культури НДР, і, нарешті, 18 березня 1955 р. став називатися «VEB Deutsche Schallplatten Berlin» [3].

«Amiga» як лейбл заснований у Східній Німеччині в 1954 р. у підпорядкуванні Міністерства культури. Продукція під торговою маркою «Amiga» мала охоплювати весь спектр популярної музики. У тому числі біт, рок і поп-музику, джаз, народну музику і популярну інструментальну музику.

Репертуар «Amiga» формували переважно музиканти з НДР. Квота за музичними жанрами і вибір артистів здійснювався державними чиновниками Міністерства культури, що виходили з керівних принципів культурної політики НДР. Поп- і рок-музика становили по 25 % кожна із загального обсягу виробництва фонографічної продукції, блюз/джаз і народна музика по 15 %, а решта розподілялася на класичну музику та дитячі пісні.

Слід погодитися з дослідниками цього питання в тому, що за великим рахунком у 50–60-ті рр. ніякої рок-музики в НДР не було. Існували різні молодіжні колективи, які наслідували англійські біт-групи й американських виконавців рок-н-ролу і ритм-енд-блюзу, не піднімаючись вище рівня шкільних концертів [4].

Приблизно з середини 60-х рр., крім пластинок артистів з НДР, «Amiga» стала випускати західну музику, що мала до того часу величезний попит у Східній Німеччині. Як правило, перевидана аудіопродукція зарубіжних поп- і рок-виконавців, випущена під маркою «Amiga», мала досить невисоку ціну і дуже швидко продавалася на музичному ринку соціалістичних країн.

Слід зазначити, що більшість дисків зарубіжних поп- і рок-виконавців, які випускала «Amiga» у другій половині 60-х рр., не були ліцензійними виданнями, і щоб не отримати репутацію «піратської» рекордингової компанії східнонімецькі виробники грамплатівок самі складали «авторські» компіляції з кількох альбомів тих чи тих зарубіжних авторів.

Першими виконавцями, випущеними в НДР за такою технологією, були компіляції альбомів 60-х рр. THE BEATLES і Боба Ділана. Іноді їх називають першими ліцензійними східнонімецькими платівками. З юридичної точки зору це не зовсім правильно, оскільки ліцензійних угод у той час у фірми «Amiga» з західними рекординговими компаніями ще не було. Водночас потрібно визнати, що перші сингли THE BEATLES, випущені під маркою «Amiga»,

всього на один-два роки відставали від виходу оригіналів на «EMI». «Amiga» відрізнялася економічним підходом до виготовлення продукції. Цікаво, що три різних сингли БІТЛЗ, що були видані «Amiga» в 1965 р., могли продаватися в однакових обкладинках. Зазначені компіляції певною мірою унікальні й сьогодні являють собою колекційну цінність як нестандартні диски-раритети.

До фонографічних рідкостей слід зарахувати також перші сингли чехословацької рок-групи ОЛІМПІК, які були видані «Amiga» в 1963 р. – Olympic – Rock // Hully-Gully, а також у 1964 р. – Olympic – Bingo // Pickwick-Tee.

1970 р. став «роком відкритих дверей» інформаційної політики Міністерства культури НДР, метою якої було виявлення та заохочення талановитих музикантів. Таким чином, розпочалася системна кампанія з цілеспрямованої підтримки рок-музики. Однак на початку 70-х рр. така відносно ліберальна щодо капіталістичних музикантів політика грампластинки в НДР закінчилася. «VEB Deutsche Schallplatten Berlin», керуючись ідеологічними мотивами за вказівкою СЄПН як провідної марксистсько-ленінської партії в НДР, вибудувала нові пріоритети. Зокрема асортимент музичної продукції, що надходила з того боку «Залізної завіси», був мінімальний, зате розширилося поле співпраці з окремими виконавцями та музичними колективами з соціалістичних країн. Так, з якісної рок-продукції «Amiga» видала в цей час повноцінні альбоми Czeslaw Niemen (Польща) і OMEGA (Угорщина). Крім того, можна назвати сингли артистів з інших соціалістичних країн: угорських співачок Zsuzsa Koncz і Kati Kovács, групи FONOGRAF, польських ROTE GITARREN, SKALDOWIE, Maryla Rodowicz, Piotr Janczerski & BRACTWO KURKOWE, BREAKOUT, чехословацького Pavol Hammel & PRUDY, югославського поп-виконавця Ivica Šerfezi та деяких інших.

Зауважимо, що всі пісні виконувалися німецькою мовою, а деякі мінйони навіть були записані, наприклад, виконавцями з Польщі або Угорщини спільно з східнонімецькими музикантами, або на одній стороні містилася пісня зарубіжного музиканта з соціалістичної співдружності, виконана німецькою мовою, а на другій – німецького виконавця.

На початку 70-х рр. можна було спостерігати цікаве явище: впровадження музики з інших соціалістичних країн, яка ставала частиною східнонімецької поп-культури. Зокрема особливий успіх у НДР мали угорські (LGT, OMEGA, APOSTOL, BERGENDY, FONOGRAF, GENERÁL, HUNGÁRIA та ін.); польські (BREAKOUT, CZERWONE GITARY, SBB, SKALDOWIE, BUDKA SUFLERA, NO TO CO, Czeslaw Niemen та ін.) і чехословацькі (PRUDY, OLYMPIC, THE MATA-

DORS, COLLEGIUM MUSIC, MODRÝ EFEKT та ін.) виконавці. Але була неодмінна умова – виконання пісень тільки німецькою мовою.

Фонографія НДР була надзвичайно багатою в жанрово-стилістичному відношенні; її відрізняло дбайливе ставлення до тих явищ у музиці, які перебувають немов на роздоріжжі між жанрами серйозними й легкими, причому в разі творчої удачі результат, як правило, був цікавий як студентам консерваторії, так і рок-музикантам [5]. Сказане повною мірою стосується більшості платівок, виданих фірмою «Amiga».

З часом під маркою «Amiga» стали випускати записи всіх східно-німецьких груп, що мають відношення до рок-музики [6]. Так, у 1971 р., коли в НДР прийшов до влади Еріх Хонеккер, група PUNDYS дістала можливість запису своєї музики в одній із філій офіційної й головної звукозаписувальної компанії НДР – «Deutsche Schallplatten Berlin». До речі, однією з умов контракту з «Amiga Records» було виконання пісень тільки німецькою мовою [7, 125].

Зауважимо, що подібної мовної політики, що зачіпає звукозапис, не було в жодній з рекорд-компаній інших соціалістичних країн, у тому числі й в радянській «Фірме Мелодія». Причому в «Amiga» це стосувалося як східнонімецьких виконавців, так і сусідів з інших соціалістичних країн. Щоправда, якимсь чином ПУДІСУ все-таки вдалося записати на один зі своїх перших синглів DIE PUNDYS – *Hell Raiser // Highway Star* (1973) кавер-версії на той час тільки що вийшли хіти SWEET і DEEP PURPLE, виконувані англійською.

У 1972–1976 рр. лейбл «Amiga» видав 16 збірників різних артистів за власним компонуванням треків. У другій половині 70-х рр. «Amiga» стала видавати щорічну компіляцію кращих хітів, в основному східно-європейської поп-сцени, де перевагу надавали німецьким музикантам. На такому збірнику кожна група або виконавець мали не більше однієї пісні. Такі платівки нерегулярно випускали у 1976–1989 рр.

У «Deutsche Schallplatten Berlin» діяв ще один сублейбл «Aurora», який зосереджувався виключно на перевиданні творчості знаменитого німецького актора, співака і відомого діяча міжнародного комуністичного руху Ernst Busch, який до того ж був засновником «Lied der Zeit GmbH» (1946) – «Deutsche Schallplatten Berlin». Цей сублейбл існував з 1967 до 1981 рр.

З лютого 1947 р. у НДР була заснована ще одна звукозаписувальна фірма «Eterna» – попередниця «Deutsche Schallplatten Berlin», що спеціалізується на виробництві класичної музики, політичних пісень, фолку, джазу й деяких релігійних записів.

І, нарешті, у НДР у 1971–1989 рр. діяв ще один сублейбл «Nova», що випускав виключно вінілові грамплатівки (тобто цей сублейбл компакт-касети не випускав) з музикою різних жанрів, у тому числі Blues, Jazz, Rock. Викликають інтерес, наприклад, такі збірники, як *Auf Dem Wege Zu Dir* (1976), де поряд з іншими виконавцями записані «класики» раннього східнонімецького року THEO SCHUMANN COMBO, Thomas Natschinski Und SEINE GRUPPE і RAINER BLOß COMBO.

Цікавий той факт, що на багатьох внутрішніх етикетках платівок сублейбла «Nova» зроблені написи тільки російською мовою: «Сторона 1 – Серія 6. Серія популярних танцевальних мелодій в исполнении артистов НДР, ЧССР и ПНР. Сторона 2 – Серія 6. Серія популярних танцевальних мелодій в исполнении артистов НДР, ПНР, СССР и Югославии», а всі інші реквізити зазначали німецькою мовою.

«Amiga» також широко використовувала пояснювальні написи російською мовою на своїх етикетках.

Наприкінці 70-х рр. виходили цікаві платівки під назвою *Amiga Quartett*, де в єдиному форматі LP записувалося чотири виконавці, причому кожен з кількома піснями. Запис таких композицій розробив конструкторський відділ компанії і виготовляли платівки майже півроку.

Наприкінці 70-х рр. через зниження популярності національного фонографічного продукту в НДР знову було змінено вектор рекордінгової політики. До 80-х рр. західні артисти знову отримали ліцензії на звукозапис у Східній Німеччині. У 80-ті рр. «Amiga» досить багато видавала ліцензійних копій вінілових дисків західних рок-виконавців.

Одними з первістків стали видання «Amiga» в 1979 р. за ліцензією дисків PINK FLOYD *The Dark Side Of The Moon* (1973) і URIAH LEEP *Innocent Victim* (1977). Усього наприкінці 70-х – на початку 80-х рр. «Amiga» було вже офіційно видано велику кількість ліцензійних продуктів. Переважно це були окремі платівки. І тільки іноді подвійні, які були в простих кольорових обкладинках і які зазвичай постачали в нейтральному внутрішньому конверті. Вставки або нестандартні розміри конвертів на «Amiga» були рідкісними винятками. Для видання ліцензійних дисків, як правило, робили свої власні обкладинки, які часто набирали натхнення з оригінальних видань, але деколи змінювалися з політичних міркувань. Це стосувалося музичних колективів, до яких належали колишні громадяни НДР, які покинули цю країну. Зокрема так було з Herbert Gronemeyer, який залишив НДР у 1978 р.

З 1978 р. до початку 90-х рр. «Amiga» одночасно з виданням грамплатівок випускала музичну продукцію на компакт-касеттах.

Мабуть, мало хто пам'ятає, що «Amiga» була однією з небагатьох фірм країн соцтабору, що випускала «наддовгограючі» грамплатівки тривалістю звучання 50–60 хв.

У 1988 р. у НДР була заснована нагорода «Золота Amiga», яку вручали один раз у два роки. Лауреатами цього призу були такі рок-гурти, як SILLY, CITY та деякі інші [8].

Наприкінці 80-х рр. «Amiga» почала випускати платівки спільного виробництва за офіційною участю західних партнерів. Щодо подвійних альбомів і синглів ціни були фіксованими. Іноді через не дуже якісне оформлення платівок продавали за нижчою ціною.

НДР 3 жовтня 1990 р. офіційно припинила існування та була об'єднана з ФРН. У цьому зв'язку практично відразу компанія була перейменована в «Deutsche Schallplatten GmbH» і під цим ім'ям функціонувала до кінця 1993 р. За цей проміжок часу компанія практично повністю постаралася перейти на випуск музичної продукції на нових носіях – компакт-дисках.

Однак у 1994 р. лейбл не пройшов ліцензування (!) і втратив права на подальший випуск музичної продукції в об'єднаній Німеччині. Проте значну частину «амігівського» каталогу перевидавали на компакт-дисках інші німецькі лейбли. Причому видавці, мабуть, з маркетингових міркувань, іноді вказували традиційну марку «Amiga» як відомий бренд [9].

Після падіння Берлінської стіни територія НДР стала лише однією з провінцій західного музичного ринку, і процвітаючі в умовах напівізоляції колективи виявилися викинутими на узбіччя. Об'єднання Німеччини в перші роки мало зворотний ефект з представниками Ост-рок-сцени; східно-німецькі групи різко втрачали популярність, оскільки колишні соціалістичні меломани переметнулися до західних рокерів.

Разом із жаданою класикою року в Східну Німеччину ринула і хвиля ширвжитку, як уважає А. Гаєвський, популярної англомовної музики, що на певний час витіснила місцеву. Але через два десятиліття німці почали згадувати своїх колишніх кумирів. Адже творчість таких команд, як: PUHDYS, KARAT, STERN-COMBO MEISSEN та деяких інших – сприймається вже не як курйозний артефакт минулого «соцтабору», а як невід'ємна частина культурної спадщини єдиної Європи [4].

Одним із дискусійних питань залишається таке: чи вплинув феномен краут-року на формування східнонімецької школи грамплатівки за часів соціалізму? Природно, західнонімецький краут-рок не могли не помітити на другій

німецькій рок-сцені. Тож краут-рок залишив помітні сліди в андеграуд-музиці НДР 70–80-х рр.

Отже, за період з 1947 до 1994 рр. спадщина «Amiga» становить понад 30 тисяч найменувань фонограм. Як торгова марка, для випуску записів періоду НДР «Amiga» все ще використовується.

«Амігівськими» бестселерами можна назвати такі диски, як: 1) Frank Schöbel – **Weihnachten In Familie** – 16 млн. копій; 2) PUHDYS – **Far From Home** – 15 млн. копій; 3) KARAT – **Der Blaue Planet** – 1 млн. дисків.

Нині ці диски являють собою колекційний інтерес, оскільки невдовзі «Amiga» як компанія зберегла популярність, марка була продана фірмі-монополісту «BMG Records» («Bertelsmann Music Group»), а в 2004 р. вони стали частиною інтернаціонального концерну «Sony BMG», де і перебувають досі. Утім найменування «Amiga» викликає не лише ностальгічні згадки, а й цей бренд як виробник звукозапису в НДР з успіхом використовується в даний час у ФРН для перевидання таких східнонімецьких музикантів, як: Veronika Fisher, KARAT, PANTA RHEI, SILLY, PANKOW та ін.

На щастя, весь музичний архів, накопичений за довгі роки, не зник, що підтверджують періодичні перевидання і ціла серія коробкових збірників, присвячених 60-річчю торговельної марки «Amiga», з архівним фонографічним матеріалом.

Зауважимо, що лейбл «Amiga» також мав західний сублейбл під найменуванням «Bellaphon», заснований у 1961 р. Бранко (Браніславом) Живановичем, штаб-квартира якого розташовувалася у Франкфурті-на-Майні [10]. За іншими даними, «Bellaphon» був заснований 25 листопада 1963 р. [11].

Саме через цей сублейбл стосовно «Amiga» музична продукція виконавців з НДР та інших соціалістичних країн Східної Європи ставала доступною в Західній Європі [12]. Так зокрема «Беллафон» випустив платівки з англомовними версіями альбомів угорців – групи OMEGA – **The Hall Of Floaters In The Sky** (1975), **Time Robber** (1976), **Skyrover** (1978) і **Live At The Kisstadion** (1979), співачки Shusha Koncz – **Morgenlicht** (1984), а також югославської рок-групи SMAK – **Dab In The Middle** (1978) і деяких ін. Пізніше більшість з цих платівок було перевидано «Беллафоном» на компакт-дисках.

Отже, викладений матеріал дозволяє прийти до висновку про те, що, з одного боку, торгова марка «Amiga» була створена єдиною в НДР звукозаписувальною компанією «Deutsche Schallplatten Berlin» як рекорд-лейбл зі статусом юридичної особи для виробництва, розповсюдження і просування аудіозаписів, головними з яких виступали

вінілові грамплатівки і компакт-касети. З іншого боку, стосовно «Deutsche Schallplatten Berlin» «Amiga» протягом усього періоду свого існування – неповних сорока років (1955–1994), перебувала в статусі дочірнього лейбла (сублейбла), забезпечуючи діяльність на міжнародному ринку і деякі інші комерційні цілі.

Очевидний також і той факт, що торгова марка «Amiga» юридично «пережила» як власну «батьківську» компанію «Deutsche Schallplatten Berlin» та її правонаступника «Deutsche Schallplatten GmbH» на два роки, так і країну, в якій була створена (НДР), на п'ять років.

Таким чином, на підставі викладеного можна зробити основний висновок, що в інформаційно закритій ідеологічній системі, якою була світова прокомуністична співдружність, виник і мав самобутній розвиток феномен соціалістичного рекордингу, у зміст якого були вплетені особливі компоненти, що суттєво відрізняли це явище від західної рекорд-індустрії зі своїми соціальними парадоксами.

Дослідження підтвердило гіпотезу про те, що в другій половині ХХ ст. сформувався таке самобутнє мультикультурне і досить цілісне явище, як соціалістична школа грампласту популярної музики. Цей феномен має неоднорідну багаторівневу структуру та міжінституційні зв'язки [13].

І все ж неможливо переоцінити культурно-історичне значення грампласту рок-музики при соціалізмі, зокрема у колишній НДР, про що свідчить безліч імен авторів та виконавців, якість музичного матеріалу яких ніяк не нижче загальноновизнаних західних зразків «класиків» популярної музики.

Подальші дослідницькі перспективи вбачаємо у вивченні особливостей рекордингу (грамзапису) інших посткомуністичних країн як засобу соціальної комунікації, а також у докладному розгляді новітніх тенденцій, що відбуваються у рекординговій та філофонічній сферах Східної Європи.

1. State Labels of Central Europe (1960–1990) // Europopmusic [Електронний ресурс]. – URL: www.europopmusic.eu/Newsletters/Features/State_labels.html.

2. Amiga // Discogs [Електронний ресурс]. – URL: www.discogs.com/label/Amiga.

3. VEB Deutsche Schallplatten Berlin // Wikipedia / [Електронний ресурс]. – URL: http://de.wikipedia.org/wiki/VEB_Deutsche_Schallplatten_Berlin.

4. Гаевский А. Под обломками Берлинской стены: Восточногерманский рок. Часть 1 (PUHDYS, KLAUS RENFT COMBO, KARRUSSEL, PANTA RHEI, KARAT) // InRock. – 2010. – № 2 (41). – С. 14–16.

5. Ухов Д. Импортные пластинки // Мелодия. – 1988. – № 4. – С. 54–55.

6. Rauhut M. Amiga. Die Diskographie aller Rock- und Pop-Produktionen 1964–1999 / Birgit und Michael Rauhut. – Berlin : Schwarzkopf & Schwarzkopf, 1999. – 575 p.

7. Гаевский А. Ю. Рок Восточной Европы : энциклопед. справ. / А. Ю. Гаевский. – М. : Изд-во ИП Галин А. В., 2009. – Вып. 1. – 432 с.

8. Amiga [Електронний ресурс]. – URL: www.ddr-wissen.de/wiki/ddr.pl?Amiga.

9. Amiga (Plattenlabel) // Wikipedia [Електронний ресурс]. – URL: [http://de.wikipedia.org/wiki/Amiga_\(Plattenlabel\)](http://de.wikipedia.org/wiki/Amiga_(Plattenlabel)).

10. Bellaphon Records // Wikipedia / [Електронний ресурс]. – URL: http://en.wikipedia.org/wiki/Bellaphon_Records.

11. Bellaphon // Discogs [Електронний ресурс]. – URL: www.discogs.com/label/Bellaphon.

12. Полтика организации индустрии грамзаписи в ГДР и особенности правового статуса рекорд-лейбла «Amiga» / О. В. Синеокий // Вісник Донецького нац. ун-ту: [Серія В. Економіка і право]. – Д., 2012. – № 1. – С. 296–303.

13. Синеокий О. В. Бит двух цивилизаций: сага о правовой грамзаписи поп-музыки до и после гибели мировой системы социализма / О. В. Синеокий ; [предисл. Петар Янятович (г. Белград, Сербия), Йозеф Раж, Михал Чимера (г. Братислава, Словакия) ; послеслов. Игорь Куприянов (г. Москва, Россия)]; [под ред. А. В. Галина]. – М. : Изд-во ИП Галин А.В., 2012. – Вып. 3 (Серия «Рок Восточной Европы»). – 520 с.

Подано до редакції 12. 11. 2012 р.

Syneokij Oleg. The phenomenon of the East German record.

For the first time in the scientific literature it is presented the analysis of formation and development of recording system of the German Democratic Republic. The author presents the social and communication characteristic of the record label organization «Amiga». A special place in the author's approach is given to systemization of information on the history of recording of the East German rock music in the times of socialism.

Keywords: Amiga, GDR, East Germany, record label, rock music.

Синеокий О. В. Феномен восточногерманского рекординга.

Впервые в научной литературе изложен анализ становления и развития рекординговой системы Германской Демократической Республики. Представлена социально-коммуникативная характеристика организации рекорд-лейбла «Amiga». Особое место в авторском подходе отведено систематизации информации по истории грамзаписи восточногерманской рок-музыки во времена социализма.

Ключевые слова: Амига, ГДР, Восточная Германия, рекорд-лейбл, рок-музыка.